

РЕШЕНИЕ

№ 5948

гр. София, 03.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 156 СЪСТАВ, в публично заседание на
единадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния
състав:

Председател: ВА

при участието на секретаря ДЛ
като разгледа докладваното от ВА Гражданско дело № 20231110162134 по
описа за 2023 година

РЕШЕНИЕ

03.04.2024 г., гр. София

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, I Г. О., 156-ти състав, в открито публично
заседание на одинадесети март през две хиляди и двадесет и четвърта година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ВА

при секретар ДЛ, като разгледа докладваното от съдия ВА гр. дело № 62134/2023 г. по описа
на СРС, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 124 и сл. ГПК.

Подадена е искова молба от „ДОЗ“ ЕАД срещу ЗАД „ДБЖЗ“ АД, като се твърди, че
на 29.11.2022 г., около 16:00 ч. в гр. София, на бул. „Цариградско шосе“ и ул. „Петър
Мутафчиев“, Х. И. Д. управлявал лек автомобил „Фолксваген Голф“, рег. № СА ТВ,
като не бил спазил дистанцията и бил настъпил удар с движещият се пред него лек
автомобил „Хюндай Туксон“, рег. № С, собственост на посолството на
Великобритания. Поддържа, че в следствие на удара по лек автомобил „Хюндай Туксон“,
рег. № С били нанесени вреди, като за ПТП-то бил съставен протокол, а вината за
настъпване на инцидента била за водача Д.. Навежда доводи, че за лек автомобил „Хюндай
Туксон“, рег. № С е имало валидно сключена застраховка „Каско“, обективизирана в
застрахователна полица № 440122229007566/05.09.2022 г., с период на застрахователно

покритие от 07.09.2022 г. до 06.09.2022 г. Излага съображения, че във връзка с ПТП-то била образувана застрахователна преписка (именувана „щета“) № 44012132233568, като сервиза, който бил извършил ремонта била изплатена сумата от 14660,51 лева с превод от 21.03.2023 г., а освен това били сторени и ликвидационни разходи в размер на 15,00 лева. Твърди, че с плащането на застрахователното обезщетение е встъпил в правата на увредения срещу делинквента и неговия застраховател. Поддържа, че към момента на застрахователното събитие гражданската отговорност на виновния водач е била покрит застрахователен риск при ответника по договор за застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. Инвокира доводи, че е поканил ответника да заплати дължимите суми, но последният не бил извършил плащане. Иска ответника да бъде осъден да заплати претендираното вземане, както и присъждането на деловодни разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е подаден отговор на исковата молба, като се сочи, че претенциите били процесуално допустими, но неоснователни. Твърди, че водачът на лек автомобил „Фолксваген Голф“, рег. № СА ТВ не бил нарушавал правилата за движение по пътищата, като не оспорва факта на наличието на валидно застрахователно правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. Поддържа, че механизма на ПТП-то бил различен от твърдения, освен това сочи, че твърдените вреди не били резултата от инцидента, поради което не можело да се ангажира отговорността на застрахователя. Навежда доводи, че не бил уставен нито един от елементите на фактически състав на чл. 45 ЗЗД. Излага съображения, че удара бил настъпил като лек автомобил „Хюндай Туксон“, рег. № С, бил предприел внезапна маневра за потегляне от спряло (паркирано) състояние без да се съобрази с другия автомобил, поради което вина за настъпването на ПТП-то имал именно този водач, който бил нарушил правилата за движение по пътищата. Прави възражение за съпричиняване. Соочи, че е уведомил ищеца, вкл. с оглед изложените обстоятелства, че липсва основание за изплащане на претендираното регресно вземане. Иска отхвърляне на предявените искове. Претендира разноски.

Съдът, като съобрази правните доводи на страните, събраните писмени и гласни доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното:

СРС, 156-ти състав е сезиран с осъдителен иск с правно основание чл. 411 КЗ, във вр. чл. 45 ЗЗД.

В чл. 411 КЗ е уредено едно специално суброгационно право в отклонение от правилата по чл. 74 ЗЗД, тъй като застрахователят при настъпване на застрахователното събитие не изпълнява чуждо правно задължение, а изплащайки застрахователно обезщетение, изпълнява свое договорно задължение, вследствие на което по силата на чл. 411 КЗ встъпва в правата на увредения срещу причинителя на вредата или срещу застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“, обезпечил деликтната отговорност на виновния за настъпването на процесното ПТП водач на МПС.

Предпоставките за възникване на регресното право на застрахователя по имуществено застраховане срещу застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ на причинителя на имуществени вреди (делинквента) изисква кумулативното осъществяване на следните предпоставки: **1)** наличие на действително застрахователно правоотношение между увредения и ищеца по имуществена застраховка; **2)** за увредения да е възникнало право на вземане на извъндоговорно основание срещу причинителя на вредата – арг. чл. 45, ал. 1 ЗЗД, т.е. вредите да са причинени от делинквента чрез неговото виновно и противоправно поведение; **3)** застрахователят по имущественото застраховане да е изплатил застрахователно обезщетение за настъпилото увреждане на застрахованата вещ и **4)** към момента на настъпване на застрахователното събитие (ПТП) между делинквента и застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ да е съществувало действително

правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност“.

Между страните не се спори, поради което и с доклада по делото, съдът на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 ГПК е отделил за безспорно безспорно, че: **1)** на 29.11.2022 г., около 16:00 ч. в гр. София, на бул. „Цариградско шосе“ и ул. „Петър Мутафчиев“, Х. И. Д. управлявал лек автомобил „Фолксваген Голф“, рег. № СА ТВ, като бил настъпил удар с движещият се пред него лек автомобил „Хюндай Туксон“, рег. № С, собственост на посолството на Великобритания; **2)** че за лек автомобил „Хюндай Туксон“, рег. № С е имало валидно сключена застраховка „Каско“, обективизирана в застрахователна полица № 440122229007566/05.09.2022 г., с период на застрахователно покритие от 07.09.2022 г. до 06.09.2022 г.; **3)** че във връзка с ПТП-то била образувана застрахователна преписка (именувана „щета“) № 44012132233568, като сервиза, който бил извършил ремонта била изплатена сумата от 14660,51 лева с превод от 21.03.2023 г., а освен това били сторени и ликвидационни разходи в размер на 15,00 лева; **4)** към момента на ПТП-то при ответника е имало валидна сключена застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, обективизирана в застрахователна полица № BG/30/121003443061.

Отделните за безспорни обстоятелства се подкрепят и от представените по делото писмени доказателствени средства, които настоящият съдебен състав кредитира.

От приложения по делото Протокол за ПТП № 1826358 се установява, че механизма на ПТП-то е следния: на 29.11.2022 г., около 13:00 ч., лек автомобил „Фолксваген Голф“, рег. № ТВ се движи бул. „Цариградско шосе“ и срещу ул. „Проф. Петър Мутафчиев“, настъпва ПТП с намиращият се пред него лек автомобил „Хюндай Туксон“, рег. С.....

Протоколът за ПТП по своята правна природа представлява официален свидетелстващ документ по смисъла на чл. 179, ал. 1 ГПК, ползващ се с обвързваща съда материална доказателствена сила относно обективизираните в него обстоятелства за датата, мястото, механизма на увреждането и причинените вреди на автомобилите. В този смисъл е и преобладаващата практика на ВКС, формирана по реда на чл. 290 ГПК – напр. **Решение № 24 от 10.03.2011 г. на ВКС по т. д. № 444/2010 г., I т. о., ТК**, в което се приема, че *„Протоколът за Пътно-транспортно произшествие, съставен от длъжностно лице в кръга на служебните му задължения, съставлява официален документ по смисъла на чл. 179 ГПК (чл. 143 ГПК (отм.)). Официалният свидетелстващ документ има материална доказателствена сила и установява, че фактите са се осъществили така, както е отразено в този документ...; Решение № 73 от 22.06.2012 г. на ВКС по т. д. № 423/2011 г., I т. о., ТК*, в което се приема, че *„Първият поставен въпрос е решен в противоречие със задължителна практика на ВКС. С Р № 24/10.03.2011 г. по т. д. № 444/2010 г. на I т. о. е прието, че протоколът за ПТП, съставен от длъжностно лице в кръга на служебните му задължения, съставлява официален документ по смисъла на чл. 179 ГПК. Официалният свидетелстващ документ има материална доказателствена сила и установява, че фактите са се осъществили така, както е отразено в този документ.“*.

По делото на събрани гласни доказателствени средства чрез разпит на св. М. К. и св. Х. Д..

От казаното от св. К. се изяснява, че последният е изготвил протокола за ПТП, в качеството на служител на МВР – като потвърждава подписа си под приложения протокол на л. 11 в кориците на делото, при предявяването му. Не помнел конкретната фактическа обстановка, но същата била такава каквато е отразена в протокола за ПТП.

При разпита на св. Д. се установява, че помни за ПТП от м.11.2022 г., което било настъпило на бул. „Цариградско шосе“. Свидетелства, че слънцето го било заслепило, поради което се бил ударил в бронята на дипломатически джип. Колата му била стара, поради което се била изпотрошила. Изяснява, че в последния момент бил видял джипа и не могъл да спре и се ударил в него. Случаят бил на бул. „Цариградско шосе“ на спирката

срещу Окръжна болница. Уточнява, че той самият се бил движел със скорост около 45-50 км./ч. Не бил видял по джипа да има щети, като след удара се бил изтеглил на безопасно място, а той самият бил останал на булеварда. Сочил, че били дошли полицаи, като предполага, че не е бил успял да натисне спирачката, след като бил настъпил удара. Била му наложена глоба в размер на 200,00 лева, която си бил заплатил. Свидетелства, че не може да каже кога е възприел другия автомобил, тъй като слънцето го било заслепило. Изяснява, че подписа до участник „1“ в протокола бил негов, като възглавниците на колата му се били активирали и автомобила се бил смачкал при удара.

Настоящата съдебна инстанция приема показанията на свидетелите К. и Д. за достоверни, тъй като, преценени по правилата на чл. 172 ГПК, са последователни, житейски и правно логични, като не се доказва свидетелят да е заинтересован от изхода на правния спор, предмет на делото. Въпреки наличието на противоречия в някои детайли, това не може да доведе до извод за противоречивост, нелогичност и непоследователност на показанията. Нещо повече, логично е с оглед изминалия период от време свидетелите, да си спомня случая по-общо, допускайки неточности в някои детайли, които избледняват с времето, поради особеностите на човешката памет. Същественото е, че субективните им възприятия по отношение на правнорелевантните факти са формирани непосредствено и не са взаимоизключващи се, включително свидетелите ги потвърждават, под страх от наказателна отговорност. Необходимо е да се изясни, че с оглед непосредственото формиране на субективните възприятия е нормално свидетелите да описва някои детайли по различен начин, доколкото един от тях е пряк участник в ПТП-то, а другият лице, което има дължностно качество да установява именни обстоятелства по настъпили ПТП-та.

Прието и неоспорено е заключението на САТЕ от което се изяснява, че механизма на ПТП-то е следния: на 29.11.2022 г., около 13:00 ч., лек автомобил „Фолксваген Голф“, рег. № ТВ се движи бул. „Цариградско шосе“ и срещу ул. „Проф. Петър Мутафчиев“, настъпва ПТП с намиращият се пред него лек автомобил „Хюндай Туксон“, рег. С..... Експертът е посочил, че вредите по лек автомобил „Хюндай Туксон“, рег. С..... са в причинно-следствена връзка с ПТП-то, като стойността необходима за възстановяване на вреди при официален сервиз е в размер на 14660,51 лева, а ликвидационните разходи са в размер на 15,00 лева. Уточнено е, че не може да се определи точно къде е настъпило ПТП-то, поради липса на данни, съответно наличие на препятствия между автомобилите, както и да се посочи скоростта на движение. Вещото лице изрично е посочило, че водача на лекия автомобил „Фолксваген Голф“ е имал възможност да предотврати удара, ако се е движел със скорост, която му е позволявала да спре в рамките на опасната зона, каквато възможност другият водач не е имал. С оглед средните пазарни цени експертът е посочил, че действителната стойност, която е необходима за възстановяването на увредения лек автомобил е в размер на 13471,81 лева, като в случая **не е налице** хипотеза на тотална щета. Изяснено е, че съобразно методиката цената за възстановяването на лекия автомобил е в размер на 14660,51 лева.

Съдът, като извърши преценка на заключението на вещото лице, съобразно правилото на чл. 202 ГПК намира, че следва да го кредитира, тъй като последното е извършено обективно, компетентно и добросъвестно. Вещото лице е отговорило изчерпателно на поставени задачи, като по делото липсват доказателства, че експертът е заинтересован от изхода на правния спор или е недобросъвестен.

При определяне на стойността на дължимото регресно вземане, съдът намира, че следва да вземе предвид стойността изяснена в заключението на САТЕ по средни пазарни цени. Трябва да се изясни и принципната позиция на настоящият съдебен състав, че съгласно нормата на чл. 386 КЗ застрахователната сума не може да надвишава действителната или възстановителната стойност на имуществото. За действителна се смята стойността, срещу която вместо застрахованото имущество може да се купи друго със

същото качество. За възстановителна стойност се смята цената за възстановяване на имуществото от същия вид, в това число всички присъщи разходи. Съгласно чл. 399 КЗ, предмет на застрахователния договор за имуществено застраховане може да бъде всяко право, което за застрахования е оценимо в пари. С оглед на така очертания предмет, при обикновената имуществена застраховка максималният размер на вредите, които могат да настъпят, може предварително да бъде определен, поради което застрахователната сума не трябва да надвишава действителната или възстановителната стойност на имуществото. Начинът на определяне размера на дължимото застрахователно обезщетение при иска по чл. 405 КЗ, съответно чл. 410 КЗ, чл. 411 КЗ и чл. 432 КЗ се определя в рамките на договорената максимална застрахователна сума, съобразно адекватната стойност на претърпяната от осъществяване на застрахователното събитие вреда, който не може да надхвърля действителната стойност на увреденото имущество, определена като пазарната му стойност към същия момент – така **Решение № 37 от 23.04.2009 г. на ВКС по т. д. № 667/2008 г., I т. о., ТК; Решение № 59 от 6.07.2017 г. на ВКС по т. д. № 2367/2015 г., I т. о., ТК; Решение № 235 от 27.12.2013 г. на ВКС по т. д. № 1586/2013 г., II т. о., ТК.** В конкретния случай несъмнено увреждането на самите автомобилни части при процесното ПТП, водещо до намаляване стойността на автомобила, представлява непосредствена вреда под формата на претърпяна загуба. В случая макар и да е налице иск за заплащане на регресно обезщетение по договор за имуществена застраховка, отново се обезщетява негативния интерес, което означава, че заплащането на застрахователно обезщетението има за цел да постави увредения в имущественото състояние, което то е било преди увреждането (да се приведе увреденото МПС в предишното му техническо състояние), поради което обезщетението следва да бъде равно на паричната сума, необходима за постигането на тази цел. Тоест, макар и да се касае за договорен иск, който принципно защитава позитивния интерес на ищеца – този от изпълнение на договора, то същото цели един по далечен резултат, а именно удовлетворяването и на посочения негативен интерес, без това да е свързано с извършването на разноси от имуществения патримониум на ищеца. Размерът на тази парична сума по принцип следва да се определи съобразно средните пазарни цени в Република България към деня на увреждането, тъй като това в мнозинството случаи би било достатъчно за пълното репарироване на вредите. Единствено ако в Република България дадена стока или услуга не се предлага на пазара (напр. за ремонт на самолет) и ако без нея репарироването на причинените вреди е невъзможно, то тогава по необходимост при определяне стойността на обезщетението следва да се вземат предвид пазарните цени в друга държава, където стоката или услугата се предлага, с което би било спазено изискването за пълна обезвреда – в рамките на уговорения застрахователен лимит – арг. чл. 400 КЗ. Несъмнено, при пазарна икономика със свободна конкуренция между множество стопански субекти е обичайно да се предлагат и по-високи цени за ремонт на МПС (особено в т. нар. официални/оторизирани за марката автосервиси), но тези по-високи цени не следва да се вземат предвид при определяне на задължението, ако заплащането на средната пазарна цена е достатъчно за пълното отстраняване на вредите при изискуемото качество. Този извод не се променя от евентуалното обстоятелство, че автомобилът е в гаранционен срок и, че условие за бъдеща важимост на гаранцията е отремонтване в официален сервиз. В подобна хипотеза очевидно се смесват два проблема: **1)** отстраняването на преките и непосредствени вреди чрез привеждане на увреденото МПС в предишното му техническо състояние, за което е напълно достатъчно извършването на ремонт по средни пазарни цени в обикновен сервиз, и **2)** запазването на правата по договорната гаранция с продавача на автомобила, което няма връзка с преките и непосредствени вреди от самото увреждане – от една страна, подобен евентуален резултат няма характер нито на претърпяна загуба, нито на пропусната полза (такава не може да има, предвид липсата на сигурност в бъдещото настъпване на условието за „активиране“ на гаранцията – настъпването на евентуален технически проблем от нормалната експлоатацията на автомобила, какъвто може и никога

да не настъпи); от друга страна – евентуалното загубване на правата по гаранцията не е пряка и непосредствена последица от увреждането на автомобила при ПТП, а представлява по-далечен причинен резултат, т.е. липсва пряка причинна връзка (същият би бил пряк резултат не на увреждането, а на друго обстоятелството – липсата на отремониране на автомобила в официален сервиз), като самото увреждане при ПТП нито е необходимо и достатъчно условие за настъпване на загубата на гаранцията, нито тя е типичен, закономерен и адекватен резултат на това увреждане, а случайна последица, която при това не е настъпила (случаят е аналогичен на известните учебни примери на Потие, илюстриращи липсата на пряка причинна връзка). За пълнота е редно да се отбележи, че дали автомобилът е гаранционен или не е без значение.

В случая от събраните по делото писмени и гласни доказателствени средства, както и кредитирано заключение на САТЕ се установява, че именно водача Х. И. Д. е управлявал лек автомобил „Фолксваген Голф“, рег. № СА ТВ, като виновно е нарушил правилото на чл. 23, ал. 1 ЗДвП, според което водачът на пътно превозно средство е длъжен да се движи на такова разстояние от движещото се пред него друго превозно средство, че да може да избегне удряне в него, когато то намали скоростта или спре рязко. При това положение, следва да се направи извод, че доколкото е налице разминаване между фактически извършено и правно дължимо поведение, то и водачът Д. е имал виновно противоправно поведение, като вината при деликта се предполага – арт. чл. 45, ал. 2 ЗЗД.

Следователно, претенцията е основателна за сумата от 13486,81 лева – представляващи регресно вземане по средни пазарни цени към датата на ПТП-то, както и включени ликвидационни разходи, като за разликата до пълния предявен размер същата следва да бъде отхвърлена.

Неоснователно е възражението за съпричиняване от страна на ответника. В случая при съвкупната преценка на събраните по делото доказателства не може да се направи извод, че водачът на лек автомобил „Хюндай Туксон“, рег. № С е имал поведение с което обективно да допринесе за настъпването на ПТП-то и за вредите. Напротив самият свидетел Д. съобщава, че е бил заслепен от слънцето, което вероятно е и основната причина за ПТП-то, но същото нямаше да настъпи, ако водачът Д. беше спазил правилото на чл. 23, ал. 1 ЗДвП, чиято логика е именно да се осигури достатъчно време за реакция на водачи, както при рязко спиране на предния автомобил (за което по делото няма данни), а така и при другия обстоятелства – заслепяване от слънце, фарове и пр.

При този изход на правния спор с правно възможност да претендират деловодни разноски разполагат и двете страни.

Ищецът е поискал присъждането на деловодни разноски, като е доказал, че действително е сторил такива, поради което и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, съобразно уважената част от исковите следва да му се присъди сумата от 1715,79 лева, представляващи деловодни разноски и заплатено адвокатско възнаграждение за първоинстанционното производство.

В случая съдът намира, че следва да отбележи, че с отговора на исковата молба е направено възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение по чл. 78, ал. 5 ГПК, като съдът е уважил частично възражението и е намалил адвокатското възнаграждение на сумата от 1000,00 лева, като съображенията за това са следните:

Съгласно чл. 9 от ЗЗД страните имат свобода на договарянето, която се рамкира от приложимите към правоотношението законови разпоредби и от добрите нрави. Законодателят допуска цената на адвокатските услуги да бъде определена при свободно договаряне между довереника и доверителя, но не под предвидено в Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. В този смисъл е разпоредбата на чл. 36, ал. 2 от ЗАдв., съгласно която размерът на възнаграждението се определя в договор между адвоката или адвоката от Европейския съюз и клиента. Този

размер трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа.

Основният критерии при преценката за това дали размерът на адвокатското възнаграждение е справедлив и обоснован е фактическата и правна сложност на делото.

Фактическата сложност на едно производство се определя както от наличието на множество факти, които следва да се установят, така и от спецификата на доказателствените средства, които се ползват, за да се установят релевантните обстоятелства или от предмета и обсега на доказване, включително когато последното се провежда по индиции.

Правната сложност на гражданското производство е обусловена от приложимостта на релевантната правна уредба на материалните правоотношения. Когато приложимият закон е уреден в юридически актове от различен ранг, респ. в законодателство, което е наднационално това само по себе си обуславя правната сложност на делото. Последната може да бъде обусловена и от други фактори, като наличието на множество искове или множество жалби, необходимостта от ползване на специфични производства – напр. при отправяне на преюдициално запитване.

Когато съдът прави преценката си за това, дали едно производство представлява фактическа и правна сложност, при направено възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, трябва да се вземе предвид и поведението на процесуалния представител на страната, извършените от него процесуални действия, както и тяхната релевантност за изясняване на делото от фактическа страна, съответно развитата процесуална активност по обосноваване на поддържаната позиция от правна страна.

Съдът не е обвързан от предвиденото в НМРАВ по отношение на адвокатското възнаграждение, като в тази насока съобразява и **Решение от 23.11.2017 г. на СЕС по съединени дела C-427/16 и C-428/16**: *„че определянето на минимални размери за адвокатските възнаграждения и установяването им като задължителни с национална правна уредба като разглежданата в главните производства, възпрепятствайки другите доставчици на правни услуги да определят възнаграждения под тези минимални размери, е равнозначно на хоризонтално определяне на задължителни минимални тарифи (вж. в този смисъл решение от 4 септември 2014 г., API и др., C-184/13—C-187/13, C-194/13, C-195/13 и C-208/13, EU:C:2014:2147, т. 43)...* член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба като разглежданата в главните производства, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат — под страх от дисциплинарно производство срещу адвоката — да договорят възнаграждение в по-нисък от минималния размер, определен с наредба, приета от професионална организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, съдът няма право да присъди разноска за възнаграждение в по-нисък от минималния размер, би могла да ограничи конкуренцията в рамките на вътрешния пазар по смисъла на член 101, параграф 1 ДФЕС. Запитващата юрисдикция следва да провери дали с оглед на конкретните условия за прилагането □ такава правна уредба действително отговаря на легитимни цели и дали така наложените ограничения се свеждат до това, което е необходимо, за да се осигури изпълнението на тези легитимни цели.“. Тоест, националният съд не е обвързано от предвиденото в НМРАВ. Този извод на съда е основан на обстоятелството, че решението на СЕС по преюдициалното запитване се ползва със сила на тълкувано нещо, като се изяснява значението на съществуващите норми на правото на ЕС, поради което и действието му е *erga omnes*. Силата на тълкувано нещо се изразява в забрана за националният съд да се отклонява от поставеното по преюдициалното дело или да замести даденото тълкуване, респ. да постави под съмнение допустимостта или правилността на решението на СЕС – вж. **Решение по дело 05.10.2010 г., Elchinov, C-173/09, т. 29.**

С оглед изясняването на посоченото решение на СЕС, настоящият съдебен състав

намира, че следва да изясни, че цитираното решение по преюдициално запитване се базира на разпоредбата на чл. 101, § 1 и § 2 ДФЕС, съгласно които се забраняват „като несъвместими с вътрешния пазар всички... решения на сдружения на предприятия..., които биха могли да засегнат търговията между държавите-членки и които имат за своя цел или резултат предотвратяването, ограничаването или нарушаването на конкуренцията в рамките на вътрешния пазар и в частност такива, които: а) пряко или косвен определят покупни или продажни цени ... споразумения или решения, които са забранени в съответствие с настоящият член, са нищожни“.

Горните съждения се потвърждават и от актулната практика на СЕС – **Решение по дело С-438/22 г.**, в което е възприето, че: „1) Член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение. 2) Член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат да договорят възнаграждение в размер по-нисък от минималния, определен с наредба, приета от съсловна организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в размер по-нисък от минималния, трябва да се счита за ограничение на конкуренцията „с оглед на целта“ по смисъла на тази разпоредба. При наличието на такова ограничение не е възможно позоваване на легитимните цели, които се твърди, че посочената национална правна уредба преследва, за да не се приложи към разглежданото поведение установената в член 101, параграф 1 ДФЕС забрана на ограничаващите конкуренцията споразумения и практики. 3) Член 101, параграф 2 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, нарушава забраната по член 101, параграф 1 ДФЕС, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба, включително когато предвидените в тази наредба минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги.“ При това положение и с оглед силата на тълкувано нещо, с което се ползва произнасянето на СЕС по преюдициално запитване, настоящият съдебен състав намира, че изобщо не следва да обсъжда НМРАВ и неговата приложимост и предвидените там размери на минимално адвокатско възнаграждение.

В случая съдът намира, че производството не представлява фактическа и/или правна сложност, доколкото се касае за граждански процес по общия исков ред по претенцията, която е типична между застрахователните дружества. Събраните доказателства са стандартни, а техният анализ не се отличава с някаква особена специфичност или сложност. Все пак съдът е отчел обаче обстоятелството, че процесуалният представител на ищеца е се е явил в двете о. с. з., както и че е бил процесуално активен – извършвал е надлежни процесуални действия в рамките на позицията му на ищец. При съобразяване на посочените обстоятелства, съдът намира, че справедливият размер на адвокатското възнаграждение е в размер на 1000,00 лева.

Ответникът е поискал присъждането на деловодни разноски, като е доказал, че действително е сторил такива, поради което на основание чл. 78, ал. 3, във вр. ал. 8 ГПК, във вр. чл. 37 ЗПр.Пом., във вр. чл. 25, ал. 1 НЗПП, съобразно отхвърлената част от претенциите следва да му се присъди сумата от 46,98 лева, представляващи деловодни разноски и юрисконсултско възнаграждение за първоинстанционното производство.

РЕШИ:

РЕШИ:

ОСЪЖДА ЗАД „ДБЖЗ“ АД, ЕИК:, със седалище и адрес на управление: гр. да **заплати на** „ДЗО“ ЕАД, ЕИК:, със седалище и адрес на управление: гр., на основание чл. 411 КЗ, във вр. чл. 45 ЗЗД, **сумата от 13486,81 лева**, представляващи регресно вземане и обичайни ликвидационни разходи по застрахователна преписка (именувана „щета“) № 44012132233568 за ПТП от 29.11.2022 г., около 13:00 ч., лек автомобил „Фолксваген Голф“, рег. № ТВ се движи бул. „Цариградско шосе“ и срещу ул. „Проф. Петър Мутафчиев“, водачът виновно и противоправно нарушава правилата за движение по пътищата, като настъпва ПТП с намиращият се пред него лек автомобил „Хюндай Туксон“, рег. С..... – по който автомобил са нанесени имуществени вреди, **ведно** със законната лихва от 13.11.2023 г. (датата на подаването на исковата молба) до окончателното плащане, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за сумата над **13486,81 лева до пълния предявен размер от 14675,51 лева**.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ЗАД „ДБЖЗ“ АД, ЕИК: да **заплати на** „ДЗО“ ЕАД, ЕИК:, **сумата от 1715,79 лева**, представляващи деловодни разноси и заплатено адвокатско възнаграждение за първоинстанционното производство.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3, във вр. ал. 8 ГПК, във вр. чл. 37 ЗПр.Пом., във вр. чл. 25, ал. 1 НЗПП „ДЗО“ ЕАД, ЕИК: да **заплати на** ЗАД „ДБЖЗ“ АД, ЕИК:, **сумата от 46,98 лева**, представляващи деловодни разноси и юрисконсултско възнаграждение за първоинстанционното производство.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва в двуседмичен срок от съобщението до страните пред Софийският градски съд с въззивна жалба.

Препис от решението да се връчи на страните!

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

Съдия при Софийски районен съд: _____